

Η ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 20 Ὀκτωβρίου 1850.

ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΚΑ.

Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς καὶ Ἑώας καὶ Ἀνατολικῆς, [ὡς λέγει ὁ Στέφανος τὴν νῦν κολουμένην Ἀνατολήν], χερσονήσου ὀριζομένης φυσικῶς ἐκ τοῦ Ἰσσηικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Πολεμωνιακοῦ πόντου διὰ πενθημέρου τινος ἰσθμοῦ, κατέχει ὅλον σχεδὸν τὸ πρὸς ἀνατολᾶς καὶ τὸν βῆθέντα ἰσθμὸν μέρος ἡ Καππαδοκία, ἡ μείσστη πασῶν τῶν τῆς Ἑώας ἐπαρχιῶν, ἔχουσα τόνομα, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ Καππαδόκου τινος οἰκιστοῦ, [πιθανῶς καὶ τούτου Θεσσαλοῦ, ὡς ὁ τῆς Ἀρμενίας οἰκιστῆς Ἀρμενος], ἡ ἀπὸ Καππαδόκου ποταμοῦ, λαβόντος τόνομα ἴσως καὶ τούτου ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου οἰκιστοῦ. Ἡ ἐπορχία αὕτη πολυμερῆς οὖσα καὶ συγγὰς δεδευμένη μεταβολᾶς, ὡς λέγει ὁ Στράβων, ἀναμφιβόλως διατὴν θέσιν, καθὼς κείμενη κατὰ τὰ πρόθυρα, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Μεγάλης πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἐπομένως ἐκτεθειμένη κατὰ τὴν διάβασιν αὐτὴν τῶν κατὰ καιροῦς Εὐρωπαϊῶν ἢ Ἀσιασῶν δορυκτηρόρων, ἔχει ὡς φυσικὰ ὄρια ἐξ ἀνατολῶν τὰ μακρὰ ὄρη Ἀμανὸν καὶ Σχυδίσην, μέρη ὄντα τοῦ Ταυρικῆς συστήματος κατὰ τοὺς γεωγράφους, κείμενα δὲ κατὰ σειράν ἀπὸ τοῦ Ἰσσηικοῦ κόλπου πρὸς τὸν Τρηκεζούτιον, καὶ ἀποφράττοντα ἐκείθεν τὸν ἰσθμὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὴν δὲ μεταξὺ Ἀμανοῦ καὶ Σχυδίσου πεδινὴν χώραν τῆς Καππαδοκίας διατεματίζει καλῶς ὁ μέγας ποταμὸς Εὐφράτης, περικάμπτων δυσμικότερον, εἰ καὶ κατερχόμενος ἄπωθεν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Ἀρμενίαν ὀρεινῆς, ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπιστρέφων πάλιν πρὸς τὰ ἐνδιότερα τῆς Μεγάλης Ἀσίας, μέχρι αὐτὴν ἐκβάλλει ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὁ περιέρχων αὐτὸς πλησιαστικῶς τοῦ Εὐφράτου πρὸς τὴν Καππαδοκίαν κατὰ

τοὺς περὶ Σάταλα [Ἐρζιγκιζίν] καὶ Μελιτινὴν [Μαλατίαν] τόπους ἐγένετο οἰοῦναι θεῶθεν εἰς ἀσφάλειαν τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἐπιδρομῶν καὶ πρὸς ἄρδυσιν αὐτῆς, οὐσῆς πολλαχοῦ ἀνύδρου.

Κλείεται ἀρα ὑπὸ σοῦν καλῶς ἡ Καππαδοκία καὶ ὁ ἐν αὐτῇ ἰσθμὸς τῆς Μικρασίας διὰ τοῦ Σχυδίσου, τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀμανοῦ, ὡς φυσικῶν καὶ διακριτικῶν ὀρίων τῆς Καππαδοκίας πρὸς τὴν ἐξῶ Ἀσίαν κατὰ τοὺς παλαιούς γεωγράφους Στράβωνα, Σκύλακα, Σχύμμον καὶ Ἀρτεμίδωρον καὶ τοὺς δοκιμωτέρους τῶν νεωτέρων.

Τὰ δὲ ἄλλα τῆς Καππαδοκίας ὄρια εἰσὶ πρὸς μὲν ἄρκτον ὁ Πόντος, τὸ βασιλεῖον Μιθριδάγου τοῦ Εὐπάτορος, πρὸς μεσημβρίαν δὲ ὁ Κιλικίος λεγόμενος Ταῦρος, καὶ πρὸς δυσμὰς ὁ Ἄλυς [Κιζίλ-τιρκί], ὁ μέγιστος τῶν τῆς Μικρασίας ποταμῶν, κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ Σχυδίσου καὶ διαρρέων τὴν Καππαδοκίαν πᾶσαν κατὰ τὸ μέσον ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς, ἔπειτα δὲ στρέφων πρὸς ἄρκτον κατὰ τοὺς τόπους τῶν παλαιῶν Καππαδοκικῶν πόλεων Παρνασσοῦ, Ἀνδράπης καὶ Ἀσπανσίδας, τέλος δὲ χυνόμενος εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον μεταξὺ Ἀμισοῦ καὶ Σινώπης.

Τὰ ὄρια ταῦτα εἶχεν ἡ Καππαδοκία ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἡγεμόνων Ἀριαράθου, Ἀριοβαρζάνου, Ἀρχελάου καὶ ἄλλων, ἔτε κατὰ τὸν Στράβωνα διηρεῖτο εἰς δέκα στρατηγίας. Πρὸ δὲ τούτου ἐπὶ Περσῶν κατεχόντων τὴν Μικρὰν Ἀσίαν πᾶσαν, ἡ τότε Καππαδοκία ἐμοιράζετο εἰς δύο σατραπείας· οἱ δὲ Μακεδόνες, παραλοβόντες αὐτὴν μετὰ τοὺς Πέρσας, καὶ ἀποικίσαντες αὐτὴν πολλαχοῦ ἐξ Ἑλλήνων, ἀφήκαν αὐτονομουμένην εἰς διαφόρους μικροτέρας πολιτείας ἢ ἡγεμονίας, ὡς καὶ ἄλλα μέρη τῆς Μικρασίας.

Σημειώτον ἔρω, ὅτι τοῦ ἀντολικοῦ τῆς Καππαδοκίας μέρους, τοῦ πρὸς τὸν Εὐφράτην κείμενος, τὸ μὲν νότιον ἐλέγτο ἰδίως *Καταονία* ἐπὶ Σενοφῶντος καὶ Ἀλεξάνδρου, τὸ δὲ βόρειον *Μικρὰ Ἀρμενία* μετὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους, ὡς κατακτηθέν προσκαίριως, καθὼς καὶ ἄλλοι τόποι τῆς τε Μικρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης Ἀσίας, ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀρμενίας, χώρας ὁμοῦ τῶν Καππαδοκῶν πρὸς ἀνατολάς, αὐτονομηθείσης τὸ πρῶτον κατὰ παραχώρησιν εὐγενῆ τῶν Μακεδονικῶν τῆς Συρίας βασιλέων, καθ' ἑσπερίους ὁ Στράβων. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας, ὅπερ παραμένει μέχρι τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατορῶν παρεδέχθη καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ, δὲν εἶναι ἕθρον, οὔτε παραδεκτὸν, καθὼς συγγέρον τὰ παλαιὰ καὶ φυσικὰ ὄρια δύο μεγάλων χωρῶν ὁμοῦ, ἡγοῦν τῆς Καππαδοκίας, κειμένης ἐν τῇ Μικρᾷ, καὶ τῆς Ἀρμενίας, κειμένης ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὀριζομένων δὲ ἀπ' ἀλλήλων σαφῶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῶν παρακειμένων ὄρων, ὡς προείπομεν. Ἐὰν ἐγωμεν χρεῖαν ὀνόματός τινος πρὸς διάκρισιν τῆς πρὸς Εὐφράτην Καππαδοκίας, εὐρίσκωμεν τὴν *Εὐφρατιοῦσαν* τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων, σημαίνουσαν τὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην μέρη τῆς Καππαδοκίας, ὅπου τὰ Σάταλα [Ἐξίγικαν], ἡ Βουβαλία (Βεβλεσάρ), ἡ Σανωρία (Σινερβάρ), ἡ Ἰεράπολις [Ἀρακίρ], ἡ Μελιτινή [Μαλατία] καὶ ἄλλοι πόλεις ἢ πόλιναι. Σημειώτεον προσέτι, ὅτι καὶ οἱ Καππαδοκαὶ ποτὲ, διαβάτες τὸν Εὐφράτην, ἐκυρίευσαν καὶ κατέσχον προσκαίριως τινὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας, ἀλλὰ δὲν ὠνόμασαν αὐτὰ Μικρὰν Καππαδοκίαν. Καὶ οἱ Ἀσσύριοι πρότερον καὶ οἱ Μῆδοι καὶ οἱ Πέρσαι μετὰ τούτους κατέσχον πολὺν χρόνον τὴν Καππαδοκίαν, ἀλλὰ δὲν ὠνόμασαν αὐτὴν Μικρὰν Ἀσσυρίαν, Μικρὰν Μηδίαν ἢ Μικρὰν Περσίαν. Καὶ οἱ Ἕλληνες κατέσχον καὶ διώκησαν πολὺν χρόνον τὴν Αἴγυπτον, μὴ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἑλλάδα, καθὼς οὐδὲ τὴν Συρίαν, οὐδὲ τὴν Ἀρμενίαν αὐτήν.

Τὸ μήκος τῆς Καππαδοκίας ἀπὸ τοῦ Ἄλυος εἰς τὸν Εὐφράτην ἐλογίζετο τριαχίλια στάδια. Τὸ δὲ πλάτος ἀπὸ τοῦ Κιλικίου Ταύρου μέχρι τοῦ Πόντου, ὀριζομένου ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦ Παρυδάριου ὄρους, ὡς 1800 στάδια. *Ἡ δὲ γῆ ἀγαθὴ καρποῖς, μάλιστα δὲ σίτῳ καὶ βοσκήμασι παρδοαποῖς, ὡς λέγει ὁ Στράβων, νοτιωτέρα δὲ οὖσα τοῦ Πόντου, ψυχροτέρα ἐστίν.* Ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ ἐγένετο καὶ ἡ λεγομένη Σιναπικὴ μίλτος, ἀρίστη πασῶν. Οἱ δὲ τοῦ Ἀρχελάου μεταλλεῖται εὐρηκάν περὶ τὸν Ἄλυον πρὸς τὴν Γαλατίαν χρυστάλλου πλάκας καὶ ὄνυχου λίθου. Εἶχε δὲ ἡ Καππαδοκία καὶ λίθον λευκὸν ἐμφερῆ τῷ ἐλέφαντι κατὰ τὴν χροάν, ὡς ἰκόνας τινὰς οὐ μεγάλας, ἐξ ὧν τὰ λαβία τοῖς μαχαίροις κατεσκευάζον ἔτι καὶ ἄλλον ἐκδίδοντα ἐώλους μεγάλας εἰς τὰς διόπτρας. Ἐτι ἐφημίζοντο οἱ Καππαδοκικοὶ ἵπποι, ὡς καὶ οἱ Καππαδοκαὶ ἵππεις κατὰ τοὺς Ῥωμαίους καὶ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους.

Περίπου ἐν τῷ μέσῳ τῆς Καππαδοκίας ἔκειτο ἡ πόλις *Μάζα*, ἢ *Μάζαμα*, τὰ πρωτεύουσα τῆς χώ-

ρας, ὑπὸ τὸν Ἀργαῖον [Ἐργκίαν], ὄρος ὑψηλότατον, ἔχον ἀνεκλείπτον χιθῶνα τὴν ἀκρῶρειαν, ἀπ' ἧς οἱ ἀναβαίνοντες κατοπτέουσιν ἐν αἰθρίᾳ τὰ πελάγη ἀμφοτέρωθεν τικόν καὶ Ἰσικόν. Ἀπέχει δὲ ὡς 800 στάδια τοῦ Πόντου, ὡς 1500 τοῦ Εὐφράτου καὶ ὡς δύο ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Τερσοῦ. Ἀπὸ τῆς Μάζας ὡς 40 στάδια πηγάει ἐν τόπῳ λακκῶδες καὶ λιμναζόντι ὁ ποταμὸς Μάλας (Καρασοῦ), ῥέων πρὸς ὀρεινὰς καὶ συμβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην τοῦ μακρὰν τῆς Μελιτινῆς. Οἱ Μαζακηνοὶ, πιθανῶς ἀποικοὶ ἐκ Θεσσαλίας, Πελοποννήσου καὶ Κρήτης, ἐγγράτο τοῖς *Δαρδάνου νόμοις*, ὡς σημειοῖναι ῥητῶς ὁ Στράβων, *αἰρούμενοι καὶ Νομαδῶν, ὅς ἐστιν αὐτοῖς ἐξηγητῆς τῶν νόμων καθ' ἑκάστην καὶ οἱ παρὰ Ῥωμαίοις νομικοί.* Ὁ Κοραῆς ἐν τῇ τῆς λέξεως Νομαδῶν προτιμᾷ Νομαρῶν, ἧτοι νομοσύλακα. Ἀλλὰ τί παράδοξον, ἐὰν οἱ νόμοι αὐτοῦ τοῦ Χαρόνδου ἰψάλλοντο ἐν ὧδαῖς ὑπὸ τῶν ἐντεῦθεν ὀνομασθέντων Νομαδῶν, τῶν καὶ νομικῶν ἐξηγητῶν. Τοὺς Μαζακηνοὺς ἐβλάψεν ὁ Τιγράνης, βασιλεὺς Ἀρμενίῳ, μετατοπίσας εἰς Τιγρανοκέρτα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Τιγράνου οἱ πλείονες αὐτῶν ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρίδα. Ἐτῆς πόλεως ταύτης, οὐσης τετιχισμένης, τὰ εἰρήσια φαίνονται κατὰ τὰ πρόστατα τῆς νῦν Καισαρείας.

Ἡ πόλις Μάζα μετονομασθεῖσα ἐπὶ Ῥωμαίων Εὐσεβεία πρὸς Ἀργαίῳ (εἰς διάκρισιν τῆς πρὸς Ταύρω Εὐσεβείας, ἧγον τῶν Τυάνων ἢ Δάνας, πόλεως Λυκαονικῆς), ἔλαθεν ὕστερον καὶ ἐφύλαξεν ὀρικῶς μέχρι χριστιανισμοῦ τὸ ὄνομα *Καισαρεία*, πόλις μεγάλη καὶ ἐνδοξος μάλιστα ἐπὶ τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατορῶν, πατρὶς Πουσανίου, (τοῦ γράψαντος τὴν σωζομένην ἑώραν περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος), καὶ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Προκοπίου τοῦ ἱστοριογράφου κατὰ τινὰς, καὶ ἄλλων συγγραφέων. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐκιδάχθη ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ. Ἡ Καισαρεία, ὡς λέγουσιν, εἶχε τετρακοσίας χιλιάδας λαοῦ, τοῦ πλείστου χριστιανικοῦ καὶ ἑλληνογλώσσου ἀναμιθρόως, ὅταν ἐκυριεύθη καὶ ἐληλατῆθη ὑπὸ Σαπῶρου, τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐπὶ Βαλεριανοῦ αὐτοκράτορος. Ἀκολούθως πάσχουσα κατὰ καιρὸς καὶ ἐρημουμένη ἐκ βερβαρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ σεισμῶν, καὶ αὐτὴς συνοικισθεῖσα καὶ ἀκμαζούσα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον διὰ τῆς ἐμπορίας, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐμεινεν ὀριστικῶς εἰς χεῖρας τῶν νῦν κροτούντων αὐτῆς τε καὶ πάσης τῆς Μικρασίας. Αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ κατέστρεψαν οὐ μόνον τὸν πλείστον χριστιανικὸν τῆς πολυπαθοῦς ταύτης πόλεως λαόν, ἀλλὰ καὶ τὸν περίφημον μέγαν ναὸν τοῦ Ἁγίου [Βασιλείου], καὶ τὰ ὀνομαστά αὐτῆς διδαστήρια.

Σήμερον ἡ Καισαρεία ἔχει μόλις 600 οἰκογενεῖας χριστιανῶν ὀρθοδόξων, ἧτοι περίπου 3000 ψυχὰς, ἐμπόρων, τεχνιτῶν καὶ γεωπόνων. Περὶ αὐτὴν ὁμοῦς ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία μεγάλα, χριστιανικὰ ἢ μικτὰ, ἐν οἷς διακρίνεται τὸ Ἀνδρονίκιον διὰ τὸ αὐτῶν ὑπάρχον πα-

λαῖον μοναστήριον τοῦ Προδρόμου, ἐν ᾧ σπουδάζεται μετὰ τινος βιβλιοθήκης ἡ ἔθνικὴ ἡμῶν φιλολογία. Ἀλλὰ περὶ τῶν χωρίων τούτων, ὡς καὶ παντὸς τοῦ χριστιανικοῦ τῆς Καππαδοκίας πληθυσμοῦ λέγομεν ἄλλοτε πλατύτερον. Ὁ Καισαρείας μητροπολίτης ἔχων τὸν ἐκκλησιαστικὸν τίτλον *ὑπερτίμος τῶν ὑπερτίμων καὶ ἐξ ἑαρχος πάσης Ἀνατολῆς*, εἶναι μετὰ τὸν Οἰκουμηνικὸν πατριάρχην ὁ πρῶτος τῶν λεγομένων Γερόντων ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ νῦν, ὀνόματι Παῖσος, τὴν πατρίδα Καισαρείας, τὴν ἡλικίαν ἑβδομηκοντούτης σχεδόν, τιμᾶται ὡς ἀνὴρ λόγιος, ἐνάρετος καὶ φιλογενής. Καὶ τοὶ εὐμειροῦντες τοιοῦτου ἀρχιερέως οἱ φιλότιμοι καὶ πολυτίμοι Καισαρεῖς, οἱ τε ἐν Καισαρείᾳ διαμένοντες καὶ οἱ πανταχοῦ διατρίβοντες ἕνεκα χρηματισμοῦ καὶ πλουτοῦντες ἐντεῦθεν, ἡ μέλησαν παραπλῶς ἕως τῶρα νὰ ἔγωσι μεγαλητέραν ἐκκλησίαν καὶ ἀνάλογον ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τούτου. Νεωστὶ μόνον, ὡς ἀνεφέρων αἱ ἐφημερίδες, ἀπεφάσισαν οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀξιοπίννοι Καισαρεῖς ν' ἀνεγείρωσιν ἐπὶ τούτῳ ναὸν τινα τρισυπόστατον παλαιὸν καὶ ἡρειπωμένον, τὸν ὅποιον παρδοξῶς ἀντιποιούνται οἱ Ἀρμένιοι, ὄντες ἐν Καισαρείᾳ πολυπληθέστεροι τῶν ὀρθοδόξων, ἂν ὅχι κατὰ τὴν λοιπὴν Καππαδοκίαν. Περὶ τῶν Ἀρμενίων λέγομεν ἐν παρόδῳ, ὅτι, ἂν καὶ ἀγαπῶμεν αὐτὸν τὸν λαόν ὡς ἐκπαλαί φιλικὸν καὶ συγγενικόν, καὶ ἐπαινοῦντες αὐτὸν, ὅτι διετήρησε πιστῶς ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἀσίᾳ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν τοῦ ἀποδοκιμαζομένου ὁμοῦ μεμφόμενοι ἀδελφικῶς τὴν ὄσπην δεινούουσι πολλάκις καὶ πολλοχοῦ πολλοὶ ἐκ τοῦ ἔθνους τούτου ἐπιθυμῶν τῶν ἡμετέρων πραγμάτων καὶ προσπαθεῖαν φιλαδικόν, ἵνα ὑπερτάξωσιν αὐτὰ. Ἡμεῖς δὲν θεωροῦμεν τοὺς Ἀρμένιους, ὡς ἀντίηλοι καὶ ἀντίπαλον ἔθνος, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἄν δὲ τινὲς ἐξ αὐτῶν, εἴτε αὐθόρμητοι, εἴτε ἑτεροκίνητοι, σκέπτονται ἄλλως πως, μὰ τὴν ἀλήθειαν κακῶς καὶ ἀτόπως σκέπτονται. Ἡ Καισαρεία δὲν ἔχει οὔτε τ' ἀνάλογα σχολεῖν, καὶ τοὶ ἔχουσι ἐπὶ τοῦτω κτίριον ὁπωσούν καλὸν καὶ βιβλιοθήκην. Ἐπειδὴ ὁμοῦ οἱ φιλόκαλοι Καισαρεῖς καὶ ἄλλοι Καππαδοκαὶ, σπουδάζοντες καὶ ἀναλαμβάνοντες ὁσημέραι τὴν γλῶσσαν, συνοικίζονται οὐτὶς κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ σεβασμῖν τοῦ τόπου πρωτεύουσαν, εἶναι ἐλπίζομενον, καθ' ὅσον αὐξάνεται καὶ λαμβάνει καλύτεραν σύστασιν ἡ καλὴ κοινότης τῶν ἐν Καισαρείᾳ ὁμογενῶν, νὰ ἔχη μετὰ τινος χρόνον πάλιν τὴν Βιταλιεῖδα σχολὴν τῆς, φιλολογικῆς καὶ θεολογικῆς, μετὰ πλουσίας βιβλιοθήκης διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν ἄλλην τῶν Καππαδοκῶν εὐημερίαν ἔτι σχολαίων κομισίων καὶ ἀξίαν διδασκαλίαν καὶ εἴτι ἄλλο χρεῖωδες πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Ἄλλη μεγάλη πόλις τῆς Καππαδοκίας ἦτονεῖ τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατορῶν ἡ *Σεβάστεια*, πρὸς βορρῆν τοῦ Ἀργαίου, ἔχουσα θρόνον μητροπολίτου καὶ πολὺν λαόν. Λέγεται νῦν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν Σιθῆς, οὖσα ἕδρα σατραπείου, καὶ ἔχουσα ολίγους χριστιανούς ὀρθοδόξους,

Τρίτην μεγάλην πόλιν εἶχεν ἡ Καππαδοκία ἐπὶ τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατορῶν τὴν *Μελιτινήν*, νῦν Μαλατίαν, παρακειμένην τῷ Εὐφράτῃ καὶ οὐ πολὺ ἀπέχουσαν τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ἔχουσα δὲ ἐπίσκοπον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Οἱ ὁμογενεῖς ἡμῶν χριστιανοὶ τῆς Μελιτινῆς καὶ τῶν περιχώρων, σώζοντες ἐνιαχοῦ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διεφθαρμένην, λογίζονται ὑπὲρ τὰς 1000 οἰκογενεῖας. Ἐντεῦθεν ἐγένετο κατὰ Στράβωνα τὸ παλαιὸν ὄνομα ὁ μοναρίτης οἶκος εὐαμίλλος τῆς Ἑλληνικῆς. Ἀντικρῦ δὲ τῆς Μελιτινῆς ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου εἶχον οἱ Καππαδοκαὶ ἐπὶ Ῥωμαίων τὴν Τήμισαν, φρούριον ἀξιόλογον.

Ἄλλαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον ὀνομασταὶ πόλεις ἢ ὀχυροῦσι τῆς Καππαδοκίας ἦσαν, *Ἀμάσεια*, ἡ τοῦ Στράβωνος πατρὶς παρὰ τὸν Ἴριον ποταμόν, τετιχισμένη, πολυπαθὴς καὶ αὐτὴ πόλις, σώζουσα μέχρι τοῦ νῦν τὸ παλαιὸν ὄνομα, καὶ ἔχουσα μόλις 200 ὀρθοδόξων οἰκογενεῖας *Κόμανα*, ἐν τινι αὐλῶνι τοῦ Ἀντιτύρου, πόλις ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποταθείσης πεθίμου κόμης τῆς Ἰφιγενείας, ἐλθούσης ἐσταυθαῖα Σκυθίας μετὰ τοῦ Ὀρέστου Ἐλέγντο δὲ καὶ Καππαδοκικὰ *Κόμανα* πρὸς διάκρισιν τῆς ἐν Πόντῳ ὁμωνύμου πόλεως *Καστάβαλα*, παρὰ τὸν Ταῦρον, ὅπου τὸ τῆς Περσίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ὅθεν ἡ εὐκολωτέρα διάβασις ἀπὸ Καππαδοκίας εἰς Κιλικίαν *Δάσταρον*, φρούριον ἐρημνόν, περιβρέμενον ὑπὸ τοῦ Καρμῆλα ποταμοῦ καὶ ἔχον ἱερὸν Κατάνοος Ἀπολλωνος, τιμώμενον κατὰ πᾶσαν τὴν Καππαδοκίαν. Ἀρχος, ἔρμα ὑψηλὸν πρὸς τῷ Ταύρω, ὡς καὶ τὰ *Νῶρα* (νῦν Νούρ), μετονομασθέντα Νηροασσὸς ἐν ἡ Εὐμένης πολιορκούμενος ἀντέστη πολὺν χρόνον. Ἐπὶ Στράβωνος ἡ Νηροασσὸς ἦτο χρηματοφυλάκιον Σισίου τοῦ ἐπιθυμήσαντος τὴν Καππαδοκίαν ἀρχὴν *Κάδρηα*, πόλις πρωτεύουσα τῆς Σισίου ἡγεμονίας, ἡ νῦν κατὰ τινὰς Νίγηδ, πόλις ἀρχαία, ἔχουσα νῦν τοὺς πλείονας κατοίκους χριστιανούς ὀρθοδόξους, ὡς 600 οἰκογενεῖας *Γαρσάουρα* πόλις πρωτεύουσα ἐπαρχίας κατὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ Ἄλυος πλευρᾶν, ἡ νῦν Ἀκσεράι κατὰ τινὰς, ἔχουσα σήμερον καὶ ἐκκλησίαν χριστιανῶν ὀρθοδόξων *Ἀριαράθεια*, πόλις κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀριαράθου, γαμβροῦ τοῦ Ἀντιόχου, παρὰ τὸν Ἄλυον *Ἀρχελαίς*, πόλις κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀρχελάου, ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας *Κικκουσὸς* (νῦν Κέκις), ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Χρυσόστομος, Λεανδρὶς, Νύσσα, Κύβιστρα, Τετραपुरγία, Ναζιανζός, Ἀραβισσὸς καὶ ἄλλαι.

Ταῦτα πρὸς νύξιν καὶ ἀφορμὴν τῶν ὁμογενῶν, ἰδίως δὲ τῶν λογίων Καισαρείων καὶ ἄλλων Καππαδοκῶν, ἵνα ἐρευνησῶσι καὶ περιγράψωσι τελειότερον τὴν παλαιάν καὶ τὴν νῦν τῆς ἀξιολόγου Καππαδοκίας κατάστασιν χερὶν βελτιώσεως.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

πειρών σχεδὸν πάντοτε τὸν θεραπεύοντα, καὶ ἐπὶ τέλει, γινόμενος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ φθάσαντος, αὐτὸν Ἀ- κολληθεὶ τὴν φωνὴν τῆς σκληρᾶς φιλοδοξίας καὶ τῆς ἀπα- τῆς δόξης· συλλαμβάνει αἰμοσύνην σχεδὸν χαλκεύει ἀλύσους διὰ τὸν πληθὺν τοῦ ὅπου ὄλον τὸ σφάλμα του εἶναι διότι δὲν τὸν πλησιάζει τρέχει εἰς τὰ ὄπλα ἀκινεῖ τὴν φωνὴν αἰδῶν, ὑπάγει, μὲ τὴν φλόγα εἰς τὴν γῆ- ρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρικωδεστέρων, ἀδικῶν καὶ τρι- βασιβίων πολέμων, νὰ συλλέξη θάνατος αἱματοβαφεῖς, καθήμενος ἐπὶ τῶν εὐειπίων πυρποληθείσης πόλεως, περι- στοιχούμενος ἀπὸ ἀβίλια θύματα τοῦ μανιώδους πάθους του, βλέπει μακρόθεν μὲ βλοσυρὰ καὶ σκληρὰ ὄμματα τὴν περιεχυμένην καταστροφὴν τῶν πεδισθῶν ὅλα δὲ τὰ κατορθώματά του εἶναι σημεῖα θανάτου καὶ ἐρημι- σμοῦ. Ἐνταῦθα, ἀπληστος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ματαίου πλοῦτου, πύσους κινδύνους δὲν περιφρονεῖ διὰ τὰ εὐχαρι- στήσῃ τὴν ἀπληστον πλεονεξίαν του; Εἰς τὴν ἄγριον μα- νίαν του, γύνει τὸ αἷμα ὄλον τοῦ νέου κόσμου, τὸν ὀ- πτιὸν δὲν ἀνεκάλυψε τὸ πνεῦμα διὰ στυγερὰ ἐγκλήμα- τὰ τὸν μεταβάλλει εἰς κολιὰδα κλαυθμῶνος, θλιβεραν- θίδων τῶν τρομερωτέρων κακουργημάτων μιᾶς πολυαρι- θμοῦ πατρίδος τοῦ παλαιῦ κόσμου, ὑποβάλλει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ δυστυχοῦς καταύχους, καὶ τοὺς μεταφέρει ἐπι- φορτισμένους ἀλύσους εἰς τὸν νέον κόσμον τὸν ὁποῦν καὶ αὐτὸν κατερήμωσε, πιστεύσας, εἰς τὴν ἀνάσιθητον μηχανίαν του, ὅτι ἐφεξὲς χρυσίον διὰ τὰ τὸν ποτίσῃ μὲ αἷμα.

Ἐξ ἄλλου μέρους, ἡ δόξα καὶ πολλάκις ἡ ἀρετὴ τὸν προσκαλοῦσιν εἰς νέας δόξας, διακεκομμένες ἀπὸ πολυ- ριθμὰ θάρατρα, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς, μακρὰν τοῦ νὰ τῷ προσφέρωσι κενὸν φάσμα, παρασταίνει αὐτῷ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ κιννοῦ συμφέροντος. Τότε ἡγεμῶν δι- καιοῦ, καλὸς καὶ γενναῖος, παρέχει τὴν εἰρήνην καὶ εὐτυ- χίαν εἰς τὸν κόσμον; καὶ διὰ τῶν εὐεργεσιῶν του ἀριθ- μεῖ τὰς ἡμέρας του. Ἐνταῦθα διανομεὺς τῶν χαρίτων μὲ- ἄς παρηγορητικῆς ἠρησείας, ἡ τῶν θεῶν νόμων τῆς ἰδιο- κτησίας καὶ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας, ἀπολαύει, εἰς τὰς ἀ- κευφημήσεις τῶν συμπλιτῶν του, τοὺς ὅποιους κερη- γρεῖ καὶ προστατεύει, τὴν θέλγουσαν ἀμοιβὴν τῶν ἀ- ρετῶν του τῶρα, εἰσάγει τὴν καλλιέργειαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ τοὺς προτρέπει νὰ γιν- μοποιῶσι καὶ νὰ πολλαπλασιάσωσι τὸν ἀκαλλιέργητον τόπον διὰ δὲ τῶν ἀγαθοεργῶν του, τῶν ἀγῶνων καὶ τῆς ἐμπρόνου διοικήσεώς του, ἐνώνει τὰς ἀπωτάτας πο- λιτείας, τὰς πλουτίζει διὰ τῆς προνοίας του, τὰς ὑπε- ρασπίζεται διὰ τῆς πολεμικῆς ἰσχύος του, τῶν στρα- τιωτικῶν γνώσεών του, καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἀρετῶν του γινόμενος εἰσηγητὴς τῶν καλλιτεχνῶν, διαχέει τὰς χά- ριτας εἰς τὰς εὐδαίμονας συνοικίσεις τῶν ὁμοίων του τὰς ἀνανεώνει, πρᾶναι τὸν χαρακτῆρά των, καὶ ἀδυνατίζει τὴν σκληρότητα των, τοὺς ἐμπνέει τὰς ἀναπητὰς ἀρε- τὰς, ἀνακουφίζει τὰς θλίψεις των διὰ ζωρῶν καὶ ἀβῶ- ῶν παιγνιδίων, τοὺς ἐξιστορεῖ τοὺς ἀρχαίους ἥρωας των, τοὺς ἐνδόξους πολεμιστὰς των, τοὺς μεγάλους σκοπιῶ- τῶν. Τέλος πάντων σκεπτόμενος εἰς εἰρηκὸν ἡσυχαστή- ριον, συμβουλευόμενος μυστηριωδῶς τὴν φύσιν, ἐγκατα- λείπων, νὰ εἴπω ὅτου, τὸ θνητὸν λάφυρόν του, ἰπτά- μενος ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ τῆς θε- ωρίας, ἀνακαλύπτει καὶ δεικνύει εἰς τοὺς ὁμοίους του τὰς πλέον κεκρυμμένας καὶ ὠφελίμους ἀληθείας.

Τὸ γῆρας.

Ὁ ἄνθρωπος, γενόμενος ἄνθρωπος, ἀπολαμβάνει ὅλην τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ ἂν φθάσῃ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως, ἐπομένως ὅμως παρακμάζει καθ' ἑκάστην αἰ ἰδιότητές του ἐξασθενέουσι, αἱ σωματικαὶ του δυνά- μεις ἐλαττοῦνται, καὶ περᾶ εἰς τὸ γῆρας· εἴθε ἡ ηλικία αὕτη, ἡ ἀξία παντὸς σεβασμοῦ, εἰσαγομένη ἐπὶ τῆς τρα- γικῆς σκηνῆς, νὰ ὠφελῇ καὶ νὰ γύνῃ δάκρυα.

Ἄς προσφύλαττεται εἰς τὸ γῆρας, ἄς ἐπιφέρῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν ὁρῶν λόγον καὶ τὴν πολυχρόνον πείραν, ἄς παρουσιάσῃ κάποτε καὶ ῥωμαλαῖον εἶμα, καὶ ὑπὸ τὴν λευκὴν κόμην ἄς ἐμφαίνῃ μεγαλοπρεπῆς μέτωπον ὄγυ- ρων ἄς φαίνεται ὡς ἀρχαία δρυς διακηρούσα εἰσεῖτι τοὺς ἰσχυροὺς κλάδους τῆς δυνατᾶ· ἔστω πλήρης γλυκύτητας καὶ τρυφερᾶς συμπαθείας· τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ἐδοκίμασε, ἡ πείρα τὴν ὅποιαν ἔχει ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου ἀδυναμίας καὶ αἱ περιστοιχοῦντες τοὺς ὁμοίους του παντὸς εἴδους κίνδυνοι, ἐμπληροῦν τὴν καρδίαν του γλυκείας χάριτος· ὡς λυπητὰ καὶ συγχωρῆ· ἡ φύσις δὲν πύει τοῦ νὰ λαλῇ ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Πόσον μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ βλέπωμεν τὴν ἀδύνατον εἰ- κόνα τῆς τρυφερᾶς νηπιότητος ἡνωμένης μ' ὄλην τὴν με- γαλειότητα, μ' ὄλην τὴν καλονὴν τῆς ἀνδρείας, ἡλικίας, καὶ μὲ τὸν πλέον θελγητρῶδη, τρυφερὸν καὶ ἱερώτατον χαρακτῆρα! Πόσον χρήσιμον εἶναι πᾶν ὅ,τι εἴπῃ ὁ γέρον ὅποταν μελιόρυτοι λόγοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του ἀνεωγμένον μόνον διὰ τῆς φιλοστοργίου συμπαθείας του. Αὐτὸς εἶναι ὁ παρηγορητικὸς θεὸς εἰρησκοόμενος ἐν τῷ μέ- σῳ τῶν τέκνων του διὰ τὰ ἦναι ἡ ζωὴ καὶ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῦν αὐτὰ λατρεύουσι, διὰ τὰ κατέχει τὰς εὐλο- γίας του, νὰ τὰ προτρέπῃ, νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ ἐν ἀβύρτων αὐτὰ διὰ τῆς συμπράξεως καὶ τῆς προσοικουμένης φιλο- στοργίας του, ὅποταν ἀπολαμβάνῃ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης των ὅλας τὰς ἐνδεχομένης βοήθειας ἐπὶ τῶν δεινῶν του. Καὶ ποῖα καρδία δὲν ἤθελε καταναρῆ ὅποταν ὁ ἔντιμος καὶ ἀξιοσεβαστὸς γέρον ὑπογρυπταὶ νὰ κῦπτῃ τὸν ἀδύνατον ἀνέμενον τοῦ ὑπὸ τὸ ἔλαρος τῆς δυστυχίας ἢ τῆς ἀθλιότητος.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ.

Τὴν μικρὰν Ἀσίαν γερόσνητον εὐραϊκὴν, κατοικου- μένην καὶ κατεχομένην σταθερῶς ὑπὸ τῶν Γραικορω- μαίων, ὠνόμαζον Ρόμ, ρουτέστι Ῥωμαῖδα, οἱ εἰσβα- λόντες εἰς αὐτὴν Τούρκοι Σελγυκίδαι· ὡς καὶ εἰ Ἀρ- μένιαι καὶ ἄλλα τῆς Μεγάλῃς Ἀσίας ἔθνη, πρὸ τῶν Σταυροφορικῶν ἔτι πολέμων καὶ μετὰ ταῦτα. Οἱ Σελ- γυκίδαι ὀνομασθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ αὐτῶν Σελγύκου τοῦ ἐξ Ἰρκανίας, ἀφοῦ ἐλελήκτισαν καὶ κατέφθειραν τὴν χώραν ταύτην βαλμηδόν, συνέ- στησαν ἐν αὐτῇ διαφόρους μωαμεθανικὰς ἡγεμονίας, συγ- χωνευθεῖσας μετέπειτα κατ' ὀλίγον εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος.

Ἐκ τῶν ἡγεμονιῶν τούτων ἰσχυροτέρα καὶ περιφη- μοτέρα ὑπῆρξεν ἡ τῶν Σουλτάνων τοῦ Ἰκονίου, τῶν ὁ-

ποῖον ὁ τελευταῖος, Ἀλαδῖνος τὸνομα, φεύγων τοὺς εἰσ- βαλόντας εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ Τατάρους Γαζα- λιανούς, κατέφυγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ τὸν Παλαιολόγον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἄπαις. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ συμβάντος τούτου, ὁ Ἀλαδῖνος, πολεμῶν πρὸς τινὰς ἄλλους Τατάρους, ἔ- λαθεν ἀπροσδοκῆτως συνδρομὴν ἐν καιρῷ τῆς μάχης παρὰ τινος συντροφίας Τούρκων νομαδικῆς, ἐπελθού- σης κατὰ περίστασιν μακρόθεν, ὀδηγουμένης δὲ ὑπό τινος Ἐρθογρόλου, καὶ νικήσας ἔλαθεν εἰς τὴν ὑπηρε- σίαν του καὶ περιποιήθη κατ' εὐγνωμοσύνην τὴν συν- τροφίαν αὐτὴν καὶ τὸν Ἐρθογρόλον. Διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τούτου ὁ Ἀλαδῖνος γενόμενος κύριος τῆς πόλεως Κο- τυαίου ἐν τῇ Φρυγίᾳ τῷ 1285, [ὅτε κατεῖχον ἔτι οἱ Φράγκοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀρπαγείσαν δολίως ἀπὸ τῶν Γραικορωμαίων τὰς χεῖρας], καὶ κατορθώ- σας πολλάς ἄλλας νίκας καὶ κατακτήσεις, ἔδωκεν εἰς κατοικίαν τῆς μετὰ τοῦ Ἐρθογρόλου συντροφίας τὴν περιοχὴν τοῦ Θεβασίου [Σογούτσου], πολίχνης Φρυ- γιακῆς, κειμένης σχεδὸν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς τότε πολλαχόθεν περιορισμένης Βυζαντινῆς ἐπικρατείας. Οὗ- τω λοιπὸν ἡ μικρὰ περιοχὴ αὕτη τοῦ Θεβασίου ὑπῆρ- ξεν ἡ πρώτη ἀφορμὴ καὶ θάσις τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κρά- τος. Τοῦ Ἐρθογρόλου τούτου υἱὸς πρωτότοκος ἐγένετο ὁ Ὀθωμάνος ἢ Ὀσμάνης γεννηθεὶς τῷ 1259 [657 ἐξ Ἐγείρας] ἐπὶ Ἀνδρονίκου Β τοῦ Παλαιολόγου. Οἱ Ὀ- θωμανοὶ ἱστορικοὶ λέγουσιν, ὅτι ὀλίγον πρὸ τῆς γεν- νήσεως αὐτοῦ εἶδε καθ' ὕπνου ὁ πατὴρ, ὅτι πηγὴ πολλοῦ ὕδατος ἀνατείλασα ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἐξερ- ρῆν ὡς μέγας ποταμὸς καὶ κατέκλυσε πᾶσαν τὴν ἐ- πιφάνειαν τῆς γῆς. Ἐγερθεὶς δὲ ἠρώτησε περὶ τοῦ σκ- μαινομένου γέροντα τινὰ ὄνειροκρίτην, ὅστις προεῖπεν, ὅτι ἐξ αὐτοῦ θέλει γεννηθῆ ὁ θεμελιωτὴς μεγάλῃς τι- νὸς μοναρχίας, ἡ ὁποία θέλει ἐκταθῆ ἐπὶ τῆς Οἰκουτ- μένης.

Ἀποθανόντος τοῦ Ἐρθογρόλου, ὁ Σουλτάνος τοῦ Ἰ- κονίου, τιμῶν τὸν πατέρα καὶ γινώσκων ἐκ τοῦ πλη- σίου τὸν Ὀσμάνην, ἐπιλεγόμενον καὶ Ὀσμανίδιον [Ὀ- σμαντσίκ] διὰ τὸ μικρόσωμον, διώρισεν αὐτὸν στρα- τάρχην τῆς ἡγεμονίας, ἀποστείλας αὐτῷ τύμπανον καὶ σημεῖον κατὰ τὴν τάξιν. Μετ' ὀλίγον δὲ παρεχώρησεν αὐτῷ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κόπῃ νόμισμα, καὶ νὰ μνη- μωνεῖται τὸνομά του εἰς ταῖς προσηυχαῖς τῆς παρα- σκευῆς κατὰ τοὺς τόπους τοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀλα- δίνου διοικουμένους καὶ κατακτηθέντας ὑπὸ τοῦ Ὀσμάνου, ἐν οἷς ἀναμφιβόλως περιείχετο καὶ τὸ Θεβασιον [Σο- γούτσου] καὶ τὸ Δορύλαιον (Ἐσκι σεχέρ) καὶ αἱ Ἄδρι- αναί, ἡ πατρίς τοῦ παλαιοῦ τῶν Σμυρναίων ῥήτορος Αἰλίου Ἀριστείδου, καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Βιθυνίας. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινὰ χρόνον ἀπέθανε ὁ Ἀ- λαδῖνος ἄπαις καὶ ἄνευ διαδόχου, ὡς προείπομεν, ἔμει- νε κύριος τῆς ἡγεμονίας ὁ ἔχων πᾶσαν τὴν δύναμιν ἀπ' αὐτὸν στρατάρχης Ὀσμάνης, ἀπ' οὗ ἀρχονται καταγό- μενοι οἱ Σουλτάνοι τῶν ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθέντων Ὀθωμα- νῶν ἢ Ὀσμανιδῶν, τῶν νῦν κρατούντων τῆς Κωνσταν-

τινουπόλεως καὶ πολλῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Σημαίνει δὲ κατὰ τὴν Ἀρα- βικὴν γλῶσσαν τὸ Ὀσμάν, Ὁ σ τ ε θ ρ α ὕ σ τ η ς (κακ- καλοστακιστής), ὡς μέλλοντος δῆθεν καταστροφῆς τῶν ἀπίστων ἡγεμόνων καὶ τῶν ἐθρῶν τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐ- ξησιν τοῦ Ὀσμάνου ὡς καὶ τοῦ Ναπολέοντος, παρὰ τοῖς προληπτικαῖς λαοῖς, διότι μάλιστα οἱ μουσουλμά- νοι πιστεύουσι κατὰ τὸ Κελάμ σερίφ [ἱερὸν λόγον, τὸ Κοράνιον], ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων προέρχονται ἐκ Θεοῦ. Προσθετέον, ὅτι ὁ Ὀσμάνης ἦτο μακρόχειρ ὡς ὁ πρεσβύτερος Ἀρταξέρξης.

Ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ λοιπὸν τῆς Ὀθωμανικῆς μοναρ- χίας μέχρι τοῦ νῦν ἀγαθοῦ καὶ ἐνδόξου αὐτοκράτορος οἱ κατὰ καιροὺς βασιλεύσαντας Σουλτάνοι διάδοχοι εἰ- σὶν οἱ ἀκόλουθοι κατὰ σειρὰν.

Ἄσμανης ὁ Κατακτητῆς [Γαζι], βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1309 ἔτη σεληνιακὰ	26
Ἐρχάνης ὁ Κατακτητῆς, υἱὸς δευτερότοκος, ζῶντος τοῦ πρωτοτόκου	35
Μουράτης ὁ Κατακτητῆς, υἱὸς φονευθεὶς, ὑπὸ τῶν Σέρβων	35
Βαγιαζίτης ὁ Κεραυνός, υἱὸς, ἀποθανὼν ἐν δεσμοῖς	14
Μωαμέτης Α, υἱὸς, [μεσοβασίλεια παραχώ- ρη, 14 ἔτη]	8
Μουράτης Β, υἱὸς, δις βασιλεύσας	26
Μωαμέτης Β, ὁ Πορθητῆς (Φετι), δις βασι- λεύσας ὁ κυριεύσας τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 1453 [857]	36
Βαγιαζίτης Β, υἱὸς, νικήσας τὸν ἀδελφὸν Ζέ- μπην.	32
Σελίμης Α, ὁ Ἀκαμπτος, υἱὸς, ἐκθρονίσας τὸν πατέρα	9
Σουλεϊμάνης Α, ὁ Νομιθέτης [Κανουνι], ὁ μέγας	48
Σελίμης Β, ὁ Οἰνοπότης [Μέστ], υἱὸς. Ἄλω- σις Κύπρου	8
Μουράτης Γ, υἱὸς	25
Μωαμέτης Γ, υἱὸς, θανατώσας 19 ἀδελφούς	9
Ἀχμέτης Α, υἱὸς	14
Μουσταφᾶς Α, ἀδελφός, ἐκθρονισθεὶς	3 μῆνας
Ἄσμανης Β, ἀνεψιός, θανατωθεὶς ἔτη	4
Μουσταφᾶς Β, ἐκ δευτέρου, ἐκθρονισθεὶς καὶ θανατωθεὶς	1
Μουράτης Δ, ὁ Κατακτητῆς, υἱὸς Ἀχμέ- του Α	17
Ἰβραχίμης Α, ἀδελφός ἐκθρονισθεὶς	10
Μωαμέτης Δ, υἱὸς, ἐκθρονισθεὶς. Ἄλωσις Κρήτης	41
Σουλεϊμάνης Β, ἀδελφός.	4
Ἀχμέτης Β, ἀδελφός.	4
Μουσταφᾶς Β, ἀνεψιός ἐκθρονισθεὶς. Ἄλωσις Χίου.	9
Ἀχμέτης Γ, ἀδελφός, ἐκθρονισθεὶς. Ἄλωσις Πελοποννήσου	28

Μαγμούτης Α, εξαδελφος. Τυπογραφία ἐν Βυζαντίῳ	25
Όσμάνης Γ, αδελφός.	3
Μουσταφᾶς Γ, εξαδελφος.	17
Αγαμίτης Α, αδελφός	16
Σελίμης Γ, ἀνεψιός, ἐκθρονισθείς καὶ θανατωθείς.	19
Μουσταφᾶς Α, εξαδελφος, ἐκθρονισθείς καὶ θανατωθείς.	1
Μαγμούτης Β, αδελφός.	34
Μεζίτης Α, υἱός, ὁ νῦν βασιλεύων ἐνδοξως.	

Σημειωτέον, ἐπεὶ ὁ μὲν Όσμάνης Α. ἐκυρίευσεν τὴν Παφλαγονίαν ἐν μέρει, ὁ δὲ Όρχάνης τὴν Προάσαν, τὴν πρώτην τῆς ἡγεμονίας σταθερὰν καθέδραν, ὁ δὲ Μουράτης Α. τὴν Ἀδριανούπολιν, τὴν δευτέραν τῆς ἡγεμονίας καθέδραν, ὁ δὲ Βαγιαζίτης, ὁ ἐπιλεγόμενος Κεραυνός, ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ πολιουρχήσας τὴν Κωνσταντινούπολιν 7 ἔτη, ἀπέτυχε, συνελήφθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ταμερλάνου κατὰ τὴν περὶ Ἄγκυραν μεγάλην μάχην τῶν Ὀθωμανῶν πρὸς τοὺς Ταταρούς, γενομένην τῷ 1402. Μουράτης ὁ Β, ἕλγονος τοῦ Βαγιαζίτου ἐκυρίευσεν τὴν Φρυγίαν, τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐπολέμησε πολὺν χρόνον κατὰ τῶν Ἡπειρωτῶν. Ὁ δὲ υἱός τούτου Μωχαμέτης Β, ἐκυρίευσεν τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 1453, ὡς προσημειώσαμεν, καὶ τὴν Τραπεζοῦντα τῷ 1460, καὶ τὴν Σινώπην, Κοσταντινὴν καὶ Ἀμάσειαν ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄλλους ἔτι τόπους. Ὁ υἱός τούτου Βαγιαζίτης Β, κατέσχε καὶ διέλυσε τὴν μουσουλμανικὴν τῆς Πισιδίας [Καραμανίας] ἡγεμονίαν. Τούτου δὲ ὁ υἱός Σελίμης Α, ἐκυρίευσεν τὴν Συρίαν καὶ Αἰγυπτῶν καὶ Νεσοποταμίαν καὶ Ἀρμενίαν. Σουλταμάνης ὁ Μέγας ἐξεπέσθησεν τὴν Ῥόδον, τὴν Μηδίαν, τὴν Γεωργίαν, καὶ ἐπέβη ναυτικόν, ἐκδόσας καὶ νόμους. Μέχρι τούτου θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἡ ἀκμὴ τῆς Ὀθωμανικῆς δυνάμεως πρὸ τῆς ἐπιχειρηθείσης μεταρρυθμίσεως ὑπὸ τῶν νεωτάτων μεγάλων Σουλτάνων Μαγμούτου καὶ Μεζίτου.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Τὴν βούλησίν σου εὐλογῶ Δημιουργέ τοῦ κόσμου!
Τὸ πνεῦμα σου αἰσθάνομαι φωτίζον τὰ ἐντός μου.
Ἄπο ἐσὲ δὲν κρύπτομαι
Ἡ ὥρα μου ἐσήμανε τὰ ἀνομήματά μου
Δὲν τὰ σιγῶν εἶν' ἄπειρα υἱός σου πειητά μου!
Εἰς σὲ ἀνακαλύπτομαι.

Σὺ, ὅστις ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐξένεγκες τὴν κτίσιν.
Σὺ, ὅστις τῶν κτισμάτων σου αἰώνια τὴν φύσιν
Ζωοποιεῖς καὶ ὀδηγεῖς,
Εἰς σὲ τὰς τελευταίας μου δεήσεις ἀνυψόνων

Τὰς τελευταίας μου στιγμὰς εἰς τὴν ἀφιερώνων,
Τὸν χοῦν ἀφίνω ἐπὶ γῆς.

Ἐλέησον τὰ πταίσματα, δέξου τὴν προσευχὴν μου,
Ἰδὲ μου τὴν κατάνυξιν, ἰδὲ τὴν συντριβὴν μου
Τὸ τῶν δακρῶν βέθμα μου!
Ὡ σὺ, ἀένναος πηγὴ, ὅθεν ζωὴ ἐκβαίνει,
Ὅπου ὁ σκώλης ἄνθρωπος καὶ θνήσκων μεταβαίνει,
Παράλαβε τὸ πνεῦμά μου!

Τοὺς παναγίους νόμους σου οἱ ἥλιοι τελοῦσι.
Τὰ ἄστρα εἰς τὸ νῆμα σου πιστῶς ὄλοιποροῦσι
Τὴν ἀναλλοίωτον ὁδόν.
Ἡ γιγοντώδης σφύρα σου παντοτεινὰ δουλεύει
Ἡ κόσμος εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκ μηδενὸς χαλκαίνει
Ἡ κόσμος ῥίπτει ἐκποδῶν.

Ἡ πόησις καὶ μουσικὴ τῶν οὐρανῶν σπλιρίζει
Χορὸς ἀγγέλων φαινῶν τοὺς ὕμνους σου σκορπίζει
Εἰς τ' ἀγανὲς διάστημα.
Τὴν δόξαν καὶ σοφίαν σου θαυμάζει καὶ δοξάζει,
Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα σκιρτᾷ καὶ ἐκθειάζει
Τὸ πᾶν, τῆς στιγμῆς ἐλάστημα.

Τὸν ἀναργον, κίδιον καὶ ἄσειτόν σου θρόνον
Ἐπὶ πτερύγων ἐστησας ἀτελευτήτων χρόνων,
Σκῆπτρον ἀστέρινον κρατῶν.
Καὶ τὴν αἰωνιότητα πορφυρὰν ἐνεδύθης,
Καὶ ἐξ ἡλίων στέφανον λαβῶν περιεβλήθης,
Τὸ ἄπειρον ἰχνηλατῶν.

Σὺ πλάστᾳ ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸ ὕψιστον σημειῖον
Τοξοῦεις ἐπὶ τῶν σφαιρῶν τὸ ἐλέμμα σου τὸ θεῖον.
Καὶ εἰς τὰ καταχθόνια
Ἀναταράσσεις τοὺς μογλοὺς, καὶ συγκινεῖς τὸν ἄδην.
Κ' ὑπερμεγέθεις μηχανὰς καινὰς ἐπιτροχάδην
Σφυρηλατεῖς αἰώνια.

Σὺ εἰς τὴν ἄκραν καθῆσαι τῆς κλίμακος τῶν ὄλων
Εἰς ἣν τὸ ἄτομον πηδῶν τὸν ἄπειρόν σου θάλον
Κατὰ βαθμοὺς διατρικῶν.
Κ' ἐκείθεν τὴν περιστερὰν ἀκούεις λουομένην,
Καὶ εἰς ἀνθέων κάλυκα τὴν μυῖαν πνιγομένην
Τὰς πτέρυγὰς τῆς νὰ κτυπᾷ.

Ὡ! εἶθε, εἶθε ν' ἀναβῆ αἰσία κ' ἡ ψυχὴ μου!
Καὶ νὰ σὲ φθάσῃ τρέχουσα ἡ ταπεινὴ εὐχῆ μου
Τὴν νασράν σου κλίμακα!
Καὶ περιγυριζόμενος ἀπὸ χοροὺς ἀγίων,
Νὰ εὐδοκήσῃς νὰ γραφῶ εἰς τῶν χρυσῶν βιβλίων
Τὸν ἄφθαρτόν σου πίνακα!

N. Σ.

ΤΙΜΗ.

Ἡ τιμὴ ἐμπεριέχεται εἰς τὴν διὰ λόγων ἢ πράξεων φανέρωσιν τῆς περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπου ἀγαθῆς γνώμης ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡ ὄρεξις δὲ τῆς τιμῆς ἢ ἡ φιλοτιμία ἐνεπτυεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς πάντα ἄνθρωπον· διότι οὐδεὶς, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ὅτι καταφρονεῖ τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, δὲν δύναται νὰ ἦν ἐνδομύχως ἀδιάφορος πρὸς αὐτήν, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων, ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπιβρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐν γένει ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐξερτᾶται ἐξ αὐτῆς. Ὅτι δὲ λόγοι ἰδιοτελεῖς δὲν εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖοι εἰς τὴν ὄρεξιν τῆς τιμῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μεγάλης ἀξίας, τὴν ὅποιαν ἀποδίδει πᾶς χρηστὸς ἄνθρωπος εἰς τὴν ὑστεροφημίαν, ἢ τοὶ τὸ μετὰ θάνατον ἀνθρώπου τινὸς ἐνδιαμέμον κλέος. Ἡ φιλοτιμία δὲ, ἐὰν τὰ προτερήματα, δι' ἃν θελεῖ τις ν' ἀποκτήσῃ τιμὴν, ἦναι ἀληθῆ προτερήματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, παρορμᾷ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ λάβῃ μέγα μέρος εἰς τὰς περὶ τοῦ κοινῶν συμφέροντος ἀποφάσεις, καὶ εἰς τὴν διάπραξιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν καὶ μετὰ μεγάλην θυσίαν τοῦ ἰδίου συμφέροντος, καὶ συντείνει εἰς τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπίδοσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιμελουμένη τῆς κοσμιότητος καὶ ἀξιοπρεπείας εἰς τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συμπεριφορὰν, περιστέλουσα τὸν παρὰ τὸν φόβον ἀπάσας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ μὴ σύρῃ δι' αὐτοῦ τὴν καταφρόνησιν, καὶ τὸν ψόγον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέχουσα δὲ διὰ τὴν αὐτὸν λόγον τὰς σφοδρὰς πρὸς ἀκολασίαν καὶ ἀδικήματα ὄρεξεις. Οὐδεὶς λοιπὸν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως. Ἐὰν ὑπάρχῃ εἰσέτι ἐν αὐτῷ φιλοτιμία, καὶ δὲν ἐξηλήφθη ὀλοτελῶς διὰ τῆς ἐκπομπέσεως ἢ ἐκθεατρίσεως καὶ διὰ τῆς στηλιτεύσεως ἢ στιγματίσεως ἢ ἄλλων τοιούτων ποιῶν, αἰτινες ἀποκαθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον μοχθηρότερον παρ' ὅτι εἶναι, καὶ τὸ τελευταῖον λείψανον αὐτῆς. Τὸ ἔθνος δὲ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον, προσβαλομένης τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, ὑποφέρει ἀταράχως τὴν ἀτιμίαν, τρέχει ταχύτατα εἰς τὸν ὀλεθρον. Ἐὰν ἡ φιλοτιμία ἀποβλέπῃ εἰς τὸ φάσμα τῆς τιμῆς, ἢ τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα αὐτῆς, ὡς τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ θυσιάζωνται διὰ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὀνομάζεται *Φιλοδοξία*, ἐὰν ἦναι τόσο σφοδρὰ ὥστε νὰ μὴ παρατηρητῆαι πλέον ἢ φαυλότης τῶν μέσων, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκπληροῦται δι' αὐτῶν ἡ ὄρεξις τῆς κτήσεως τῶν σημείων τῆς τιμῆς. Ἡ δὲ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τιμᾶται τις δι' ἰδιότητος καὶ πράγματα εἰς τὰ ὅποια αὐτὸς μὲν ἀποδίδει μεγάλην ἀξίαν, εἰς τὰ ὅποια ὅμως τῶν φρονιμῶν οὐδεμίαν, ἢ πολλὰ μικρὰν ἀξίαν ἔχουσιν, ὅποια εἶναι κάλλος, πλοῦτος, γένος, τίτλοι, παράσημα κτλ. ὀνομάζεται *κεροδοξία* ἢ *ματαιότης*.

ΤΟ ΟΠΙΟΝ.

Τὸ ὅποιον (μῆκων ὑπερφόρος) εἶναι ἐνιαύσιον φυτ

τόν, λέγεται δὲ κοινῶς λευκὴ πεπυρῶνα. Τὸ φυτὸν τοῦτο καλλιεργεῖται μᾶλλον χάριν τῆς σπερματοθήνης καὶ τοῦ εξαγομένου ἀπὸ τὰ σπέρματα αὐτοῦ ἐλαίου, ἢ διὰ τὸν πεπυκνωμένον χυλὸν ἢ γαλακτώδη ὀπιόν του. Αἱ χώραι δὲ ὅθεν καλλιεργεῖται ἐνεκα τοῦ ὀπίου, εἶναι ἡ Ἰνδία καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία. Τὸ Ἰνδικὸν ὀπιὸν διαίρεται εἰς τρία εἶδη, τῆς Πάτνας, τῆς Βεναρῆς, καὶ τῆς Μάλδας. Μόνα γνωστὰ εἰς τὸ ἐμπόριον ἦσαν τὰ δύο πρῶτα εἶδη, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐξήρκουν, εἰσήχθη καὶ τὸ τῆς Μάλδας καὶ τὸ Τουρκικόν. Εἰς τὸ Ἰνδικὸν Ἀρχιπέλαγος εἰσήχθη πρώτην φορὰν τὸ Τουρκικὸν ὀπιόν, ὥστε ἐλαβε μετὰ τινα χρόνον μεγαλητέραν τιμὴν τοῦ Ἰνδικοῦ. Εἰς τὴν Κίναν ὡσαύτως προτιμᾶται τὸ Τουρκικόν, εἰσαχθὲν ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν. Λέγεται ὅτι εἰς τὴν Κίναν εἰσήχθη εἰρησῶς περὶ τὰ 1500 κιβώτια Τουρκικοῦ ὀπίου, ἕκαστον δὲ κιβώτιον περιεῖχεν περὶ τὰς 55 ὀκάδας. Ἡ Τουρκία προῖγει κατὰ μέσον ὄρον 3000 κόφας περιέχουσα ἕκαστη περὶ τὰς 62 ὀκάδας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ καλλιεργουμένων τῶν ὀπιῶν δὲν ὑπερβάλλει τὰς 50,000, εἶναι δὲ ὑπὸ αὐστηρὸν μονοπωλίον, καὶ αἱ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως γινόμεναι προπληρωματικὰ παρακινουσαί μετὰ τὸν χωρικὸν νὰ ἐνασχοληθῆ εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ.

Τὸ ὀπιὸν νοθεύεται πολλάκις μίγνυόμενον μετὰ τετριμμένα φύλλα καὶ τοὺς καυλοὺς τῆς μήκωνος· τὸ καλὸν καθαρὸν ὀπιὸν εἶναι βαρύτερον, συμπαγές, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκετὰ μαλακόν, ὥστε νὰ δέχεται ἐντύπωσιν δακτύλου. Τὸ χρῶμά του εἶναι βαθύτατον μελαγχρουν κίτρινον, τόσο βαθύ, ὥστε ἐὰν δὲν ἐκτεθῆ εἰς τὸ φῶς, φαίνεται μαῦρον, ἰσχυρᾶς ὀσμῆς καὶ πικρᾶς γεύσεως· ὅσον τὸ δυνατόν ἐλεύθερον ἀπὸ φύλλα· ἀπαιτεῖται δὲ καὶ προσοχὴ, μὴ ἔχει τραχύτητα ἢ τρίξιμον, καθὼς ἄμμου, ὁπότεν τρίβεται μετὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ. Τὸ πολὺ μαλακὸν πρέπει νὰ ἀποβάλλεται.

Ἡ κυριώτερα χώρα τῆς ἀναλώσεως τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ἡ Κίνα· ζητεῖται δὲ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, εἰς τὴν Μαλαϊκὴν χερσόνησον, τὴν Σουμάτραν, τὴν Βόρνεον, τὴν Κέλεδες, καὶ εἰς ἄλλας τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους νήσους.

Εἰς τὴν Κίναν ὄρεξις ἰσχυρὰ ἔχει κυριευμένας ὄλας τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας, ὥστε καὶ ἐξηπλώθη μετὰ θαυμαστὴν ταχύτητα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, αἰτινες πρῶτον μετεχειρίσθησαν τὸ κῆπισμα τοῦ ὀπίου, διεδόθη καὶ κατήνησε γενικὴ ἢ ὀλεθρὸς αὐτῆ συνήθεια. Κακοήθεις ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, εἰσήγαγον πρῶτον τὴν κατάχρησιν· νεοὶ ἐξ εὐγενῶν, πλούσιοι πολῖται, καὶ ἔμποροι, ἐμίμηθησαν τὸ παράδειγμα ἑωσοῦ, τέλος ἐφθασε καὶ εἰς τὸν κοινὸν λαόν· λέγεται ὅτι εἰς ὄλας μὲν τὰς ἐπαρχίας εὐρίσκονται καπνὸρροφοὶ τοῦ ὀπίου, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς κυβερνήσεως· καὶ ὅτι ἤθελεν εἰσθῆ σφάλμα νὰ νομίζη τις, ὅτι δὲν καπνίζουσι τὸ ὀπιὸν παντὸς βαθμοῦ πολιτικοὶ τε καὶ στρατιωτικοὶ ἀξιωματ

τικοί. Οἱ ναῦται τῶν Σινῶν καπνίζουσι ὄπιον, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι τραχὺς, καὶ ἀπαιτῆται πλειοτέρα τῆς συνήθους ἐπιμέλεια μεθύσκονται ἀπὸ τὸ φάρμακον τοῦτο· ἐπειδὴ τῆς ξηρᾶς διδονται εἰς τὴν καπνοβόρφησιν αὐτοῦ ἕως οὐ δαπανθῆ ὅλος ὁ μισθὸς των. Τὸ ὄπιον διὰ καπνισμὸν ἐνομαζέται βραζόμενον ἢ ἀφεψόμενον, ὥστε νὰ χωρισθῶσι τὰ ῥητινώδη μέρη, τὸ δ' ἐπιλοιπον κατασκευάζεται εἰς σφαιρίδια, ἐξ ὧν ἐν τίθεται εἰς ξυλίνην σύριγγα μετὰ τινος καυσίμου ὕλης· τότε δὲ λαμβάνονται τόσα βροφήματα, ὅσα ἡ ἕξις τοῦ καπνίζοντος συγχωρεῖ.

Εἰς συμπόσια εἰσάγεται πολλάκις πινακίον τοῦ παρεσκευασμένου ὄπιου μετὰ λύχνου, καὶ ὁ ξενοδόχος, λαμβάνων μεγάλην σύριγγα, ἀνάπτει αὐτὴν, καὶ μετὰ δύο ἢ τρία βροφήματα δίδει αὐτὴν εἰς τοὺς ξένους, περιφέρεται δὲ, ἕως οὗ ἅπαντες νὰ μεθυσθῶσιν.

Ὅλαι αἱ φυλαὶ τῶν Ἰνδικῶν νήσων συχνότερον καπνίζουσι τὸ ὄπιον παρ' ὅσον τρέγουσι, μασσοῖν αὐτά. τὴν δὲ νικουσιανὴν μασσοῖν πράττοντες ἀντιστρόφως πολλῶν τῆς Ἀσίας ἐθνῶν, τὰ ὅποια καπνίζουσι μὲν τὴν νικουσιανὴν μασσοῖν δὲ τὸ ὄπιον. Εἰς τινα μέρη τῆς Ἰνδίας, τὸ ὄπιον προσφέρεται εἰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ συμπόσια, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς παρ' ἡμῖν ἡ ταμβακοθήκη.

Τὸ ὄπιον ἐν Εὐρώπῃ μεταχειρίζονται ὡς ἰατρικόν. Εἰς τινα μέρη τῆς Ἀγγλίας, λαμβάνουσι αὐτὸ διὰ τὰς μεθυστικὰς του ιδιότητας, καὶ ἡ κατάχρησις αὐτῆ λέγεται ὅτι ἠύξησεν ἐσχάτως. Τὸ λαύδανον ἐκ τοῦ ὄπιου κατασκευαζόμενον, μεταχειρίζονται ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀστόχαστοι μητέρες καὶ τροφοὶ, καὶ δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι πάμπολλα βρέφη στέλλονται πρόωρα εἰς τὸν τάφον ὡς ἐκ τῆς καταχρήσεως τούτου καὶ ἄλλων περιεκτικῶν ὄπιου φαρμάκων.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Ἡ ὥραία μὲν, ἀμαθὴς δὲ γυνή, τί εἶναι παρ' εὐμορφον ἀγαλμα, ἄνευ λόγου καὶ ζωῆς.

Ἡ γνήσιος εὐσέβεια εἶναι ὁ ὠραιότερος καλλωπισμὸς εἰς τὴν γυναῖκα, παρὰ τὸν λαμπρότερον ἱματισμὸν.

Τὰ μὲν κάλλη καὶ πλοῦτη φεύγουσι δρομαίως· ἡ δ' ἀρετὴ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Βλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους, οὐχὶ τόσον τὰ πράγματα, ὅσον αἱ περὶ τῶν πραγμάτων ἰδέαι των.

Ὅστις ζητεῖ σύζυγον, ζητεῖ σύντροπον· πρέπει ὅθεν αἱ νεάνιδες νὰ πλουτιζῶσι καὶ νὰ καλλωπιζῶσι τὸ πνεῦμά των μὲ ὠφελίμους γνώσεις.

Τὸ πολλὰ ἔχειν, δὲν πρέπει νὰ γίνηται αἴτιον τῆς ἀσωτείας.

Ἄσωτός τις ἐδικαιολογεῖτο ποτὲ εἰς Ζήνωνα τὸν φιλόσοφον λέγων ὅτι, οὔτε ἀδικεῖ, οὔτε ἐλάπτει τινὰ ἐξοδύων πολλὰ, διότι ἔχει πολλὰ· πρὸς τὸν ὅπιον ὁ Ζήνων ἀπεκρίθης εἶπεν, ἀληθινὰ λέγεις· καὶ διὰ τὸν

αὐτὸν λόγον δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπιπλήξῃς τὸν μάγειρον σου, ἐὰν κάμῃ ἀλυμυρὰ τὰ φαγητὰ, διότι ἠμπορεῖ καὶ ἐκεῖνος νὰ σὲ εἴπῃ· ὅτι ἔχων πολὺ ἄλας, θάλλω καὶ πολὺ εἰς αὐτά.

ΠΕΡΙ ΒΡΟΝΤΗΣ Ἀστραπῆς, καὶ ΚΕΡΑΥΝΟῦ.

Ὅταν ἦναι ἀνεμοζάλη, τὰ νέφη ἠλεκτρίζονται, καθὼς ὁ τριβόμενος δίσκος τῆς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς. Ὅταν τὸ ἠλεκτρισμένον νέφος σιμώσῃ εἰς ἄλλο μὴ ἠλεκτρισμένον, ἢ μετρίως ἠλεκτρισμένον, μέρος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο, καὶ εὐθὺς φαίνεται σπινθήρ, καὶ ἀκούεται κρότος, καὶ αὕτη εἶναι ἡ λεγομένη βροντὴ καὶ ἡ ἀστραπή. Ἄν περῶν τὸ ἠλεκτρισμένον νέφος ἐπάνω ἀπὸ δένδρον, ἢ ἀπὸ οἰκοδομὴν, ὁ ἠλεκτρισμὸς πηδᾷ εἰς ἐκεῖνο μὲ ὄρημν, καὶ καίει τὸ δένδρον, κρημνίζει τὴν οἰκοδομὴν, καὶ τοῦτο λέγεται κεραυνός. Ἐνίοτε ἡ ὄρημν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀρπάζει πέτραν ἀπὸ τινα οἰκοδομῆν, τὴν καίει καὶ τὴν ῥίπτει· καὶ ὁ γυδαὸς λαὸς νομίζει, ὅτι τοῦτο εἶναι ὁ κεραυνός. Διὰ τὰ φυλαχθῆσθαι αἱ οἰκίαι ἀπὸ τὸν κεραυνόν, ὑψίφρονι σιδηρᾶν μύτην ἦτις ἐλευσῶσα τὸν ἠλεκτρισμὸν, προφυλάττει τὴν οἰκίαν, χρειάζεται ἄνευ τέχνης ἢ κατασκευῆ· ἀλλέως· οὐρεῖ τὸν κεραυνόν ἐπάνω εἰς τὴν οἰκοδομὴν. Ὅταν ἦναι ἀνεμοζάλη, πρέπει νὰ στέκεται τίς μακρὰν τῶν ὑψηλῶν δένδρων καὶ τῶν οἰκοδομῶν. Ἐὰν ἦναι εἰς θουνὸν πρέπει νὰ καταβῆ εἰς πεδιάδα· διότι εἰς τὰ ὑψηλὰ μάλιστα πίπτουσι οἱ κεραυνοί, ὡς σιμώτερα τῶν νεφῶν. Τινὲς ἀνθρώποι πίπτουσι κατὰ γῆς, καὶ δὲν στέκονται ὀρθοί· καὶ εἰς τὴν οἰκίαν κἀθηνται μακρὰν ἀπὸ τοῦς τοίχους· ὁ κεραυνὸς τρέχει μάλιστα εἰς τὰ μέταλλα.

Μολόντι ὁ αὐτὸς σπινθήρ προξενεῖ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ τὰ δύο πρώτον βλέπομεν τὴν ἀστραπήν, ἔπειτα ἀκούομεν τὴν βροντὴν· διότι τὸ φῶς τρέχει γρηγορώτερον τοῦ ἤχου. Ὅταν μετὰ τὴν ἀστραπήν περάσῃ καιρὸς καὶ ἔπειτα ἀκούσωμεν τὴν βροντὴν, καταλαμβάνομεν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ῥίπτεται μακρὰν.

— Νέος τις καθήμενος πλησίον τοῦ πατρὸς του, ἐν ᾧ οὗτος ἔχεν ὄλον τοῦ τὸ ἀργύριον εἰς τὸ παιγνίδιον, ἤρχισε τὰ κλαύματα. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ αἴτιον, «Ἀνέγνωσα» ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ὅποτε ἐμάθανε νίκην τινὰ τοῦ πατρὸς του Φιλίππου, ἔκλαιε πικρῶς, συλλογίζόμενος ὅτι ὁ πατήρ του δὲν ἠθέλεν τὸν ἀφήσει τίποτε νὰ κερδίσῃ, ἐγὼ δ' ἐξ ἐναντίας, θρυνολογῶ φοβούμενος ὅτι δὲν θέλετε μ' ἀφήσει τίποτε νὰ χάσω.

— Κόραξ τις ἀσθενῶν ἔλεγεν εἰς τὴν θρηνοῦσαν μητέρα του, μητέρα, παρακάλει τοὺς θεοὺς διὰ τὴν ὑγίαν μου· ἡ δὲ ἀπεκρίθη, Καὶ τίς τῶν θεῶν θέλει σὲ ἐλεήσει; ἢ τίνος κρέας δὲν ἤρπασες;

Διὰ τοὺς ὅσοι καταχρόμενοι τὴν πίστην ὄλων, δὲν εὐρίσκουσι φίλον εἰς τὴν ἀνάγκην των.